

J. M. Winchesterová

JEŠTĚ JEDNA LEŽ

Nové město, nový
domov, nový začátek...
než se všechno změní
v noční můru.

THRILLER

 metafora

Přestěhování pro ně mělo znamenat nový začátek. Když ale Kelsey poprvé odvádí svou malou dcerku do nové školky, v nejmenším netuší, že se všechno brzy obrátí v noční můru.

Odpoledne totiž ve školce o holčičce nikdo nic neví. Žádné záznamy o jejím nástupu, žádný důkaz, že by tam vůbec kdy byla. Tím se však spirála děsivých událostí teprve roztáčí...

Jakmile se Kelsey pokusí zkontaktovat svého manžela, zjistí, že zmizel i on. Nedá se mu dovolat a podle vedení školy, kam měl nastoupit jako nový zaměstnanec, nabídku práce nikdy nepřijal.

Tohle všechno Kelsey alespoň tvrdí, když je k případu povolán detektiv Paul Ryan. Tomu tu však od začátku něco nesedí a začíná si v její výpovědi všimnout děr. Čím déle s vyšetřováním pokračuje, tím více nesrovnalostí nachází. A pravda... ta je pohřbená pod hluboko skrytými, důkladně střeženými tajemstvími, která nikdy nemají vyplout na povrch. A možná je ještě o poznání víc znepokojující, než si detektiv Ryan vůbec dovedl představit.

„Jedno mějte na paměti. Jakmile začnete číst, nejspíš budete stránky otáčet až do rána.“

– čtenářská recenze, Amazon

J. M. WINCHESTEROVÁ

JEŠTĚ JEDNA LEŽ

J. M. WINCHESTEROVÁ

JEŠTĚ

JEDNA

LEŽ

Přeložila Hana Sichingerová

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.

Last One to Lie © 2020 by Jennifer Snow

Published by Thomas & Mercer, Seattle, USA

This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Kristin Olson Literary Agency s.r.o.

Translation © Hana Sichingerová, 2021

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2021

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-563-0 (ePub)

ISBN 978-80-7625-562-3 (pdf)

ISBN 978-80-7625-181-6 (print)

*Mému synovi Jakobovi:
Díky že si chceš – někdy – přečíst moje „děsivé knihy“.
A mému manželovi:
Díky že jsem ti směla ukrást příjmení pro své thrillery.*

PRVNÍ ČÁST

6. ZÁŘÍ, 11:45

Po šedesáti minutách jógy cítím ještě větší úzkost. Možná se nedokážu uvolnit v místnosti plné neznámých lidí.

„Zkusím si tipnout – jste novopečená maminka.“

Natukám do zámku čtyřmístný kód a pak se podívám na drobnou ženu v barevně sladěném značkovém oblečení. Mezi korálově červeným lemováním sportovní podprsenky a pasem legín vykukuje opálená pokožka. Určitě byla na dovolené. V Marylandu jsme už týdny neviděli slunce – za léto se dalo považovat snad jen pár červencových dnů; hned potom přišel brzký podzim. „Jak jste to poznala?“

„Cvičitelka sotva dořekla namasté, a vy jste už měla srolovanou podložku. V šavásaně jste si skoro nepoležela.“ Žena vyndá ze své skříňky klíčky od auta a zabouchne dvířka. „Takže si čas na hledání vnitřního klidu buď přísně odměřujete, což je můj případ, nebo jste nervózní, že jste moc dlouho pryč.“

Zasměju se a vezmu si ze skříňky telefon.

Žádné zmeškané hovory ani zprávy. „Je to hloupé, vidíte? Lekce trvá hodinu. Přála bych si, aby uvnitř povolili telefony. S vypnutým zvukem.“

„Bojíte se, že by se něco mohlo stát?“

Bojím? „Ne. Já jen... přistěhovali jsme se sem před několik týdnů. Já, můj manžel a dvouletá dcera. Dnes je poprvé v nové školce.“ Schovám telefon do kapsy legín na jógu a zavřu skříňku.

„Aha... tím se to vysvětluje. Neexistuje nic děsivějšího, než když poprvé necháte své dítě s cizím člověkem. Na shledanou příště,“ rozloučí se; když vychází ze studia, zamává dívce na recepci.

Posbírám si věci, rychle obuju boty a dojdu pěšky dva bloky ke svému autu, hodím cvičební podložku na zadní sedadlo a nasednu.

V prázdném autě se mi sevře hrudník. Pár hodin je dost dlouhá doba. Vyzvednu ji dřív.

Stisknu ikonu telefonu na palubní desce a natáhnu se pro bezpečnostní pás. „Volat Malcolma.“

„Vytáčím Malcolma,“ reaguje Bluetooth spojení.

Zařadím se mezi auta mířící na jih. „Krucinál. Špatný směr.“

Čtyři zazvonění, potom hlasová schránka.

„Dovolali jste se Malcolmu Jenningsovi. Zanechte hlasovou zprávu.“

„Ahoj zlato..., právě odjíždím z jógy; napadlo mě, že ti zavolám, jak se dnes máš. Jedu vyzvednout Mikaylu. Dej mi vědět, kdy přijdeš domů na večeři.“ Na semaforech se otočím do protisměru. Následující slova se mi trochu zadrhnou v krku. „Miluju tě. Brzy se uvidíme.“

Když se hovor odpojí, pustím si nahlas svižnou country písničku a dojde mi, že se po józe cítím o trochu lépe. Mým čakrám to protažení určitě udělalo moc dobře. Stěhování do Ellicottu mi přineslo víc stresu, než jsem očekávala. Stěhovat se do nového je vždy náročné, ale byl to posun k lepšímu. Musím tomu věřit. Teď jsem tady; vydala jsem se po nové cestě; chci do toho dát všechno, co dokážu, a dotáhnout to do konce.

Žijí tu Malcolmovi rodiče, takže se můžeme spolehnout na pomoc rodiny, a pro Mikaylu je důležité, aby poznala babičku a dědečka. Jsou to jediní další členové rodiny, které má – moji rodiče zemřeli už dávno.

Malcolmova nová práce je pro rodinu určitě dobrý krok. Na Floridě měl méně příležitostí. Tady se z něho za tři roky stane ředitel střední školy. V malých městech bývá zvykem podporovat a povyšovat místní a Malcolmova rodina pro zdejší komunitu udělala hodně..., ne že by se musel spoléhat na rodinné jméno, aby něčeho dosáhl.

Zastavím na semaforech a potom zahnu do naší klidné čtvrti. Je to pěkná část města. Úplně jiná než čtvrť, kde jsem vyrůstala. Na takovém místě by mohla naše rodina vést klidný a mírumilovný život. Vybudovat si opravdovou budoucnost a být šťastná.

O pět minut později zastavím na parkovacím místě před školkou Paradise. Je to přestavěný dvoupatrový rodinný dům a díky tomu působí vlídně a vstřícně na rozdíl od školek, které bývají ve školách nebo ve sklepeních kostelů. Vyhovuje mi, že je jenom tři bloky od našeho domu, a navíc má skvělá hodnocení na Yelpu. Vystoupím, doběhnu ke školce a vezmu za kliku.

Zamčeno.

Dobře. Je to bezpečné. Hned se cítím lépe.

Děti by mohly spát, proto raději nezvoním. Jen zaklepu a čekám.

Zevnitř slyším tichou písničku, dětské hlásky a cupitání nožiček. To je pro Mikaylu dobré. Socializace je důležitá.

Znovu zaklepu, a když nikdo neodpoví, nakouknu dovnitř oknem vedle dveří.

Konečně. Přichází mi otevřít mladá dívka, kterou jsem ještě neviděla. „Co si přejete?“

„Dobrý den..., přišla jsem si pro Mikaylu. Víím, že jsem tady dřív, ale už bych si ji chtěla vzít domů,“ vysvětlím a usměju se. Určitě nejsem jediný rodič, který trpí úzkostí, když je odloučený od svého dítěte.

Mladá dívka se zamračí. „Promiňte..., kdo že jste?“

„Jsem Kelsey Jenningsová. Mám tady dceru Mikaylu.

Ráno jsem ji tady nechávala u nějaké jiné paní.“ Nahlédnu dovnitř. V kuchyni na vysokých židličkách sedí řada batolat. Na tácech před sebou mají barevné plastové misy. Drobnýma ručkama si z nich nabírají jídlo a otáčejí mým směrem upatlané obličejky.

„Říkáte, že se vaše dcera jmenuje Mikayla?“ ptá se dívka. Tváří se zmateně a mně se zrychlí tep.

„Ano. Mikayla Jenningsová.“ Nevidím ji na žádné z vysokých židliček.

„Myslím, že jste si musela splést místo,“ namítne.

„Můžu jít dál?“

„Ehm..., máme přísná pravidla..., dovnitř nesmíme nikoho pouštět...“

Pokusí se zavřít dveře, ale já se proti nim zapřu. „Mám tam uvnitř dceru.“ Cítím, jak se mi na krku ježí chlupy. Třesu se zimou, přestože mám tělo zahřáté po cvičení.

„Omlouvám se, paní, ale my tady žádnou Mikaylu nemáme. Poslední dobou nezačal chodit nikdo nový,“ opáčí dívka.

Podlamují se mi kolena, přesto silou vrazím do dveří, až se dívka zapotáčí, a proběhnu kolem ní dovnitř, než mě stihne zastavit.

„Paní..., sem nemůžete.“

Nevšímám si jí. „Mikaylo!“ volám, když vbíhám do kuchyně. Dívá se na mě šest neznámých tváří. „Mikaylo! Maminka je tady.“ Hlavní místnost je prázdná. Na podlaze leží matrace. Polštářky, pokrývky, plyšová zvířátka, vše připravené na spaní. Běžím dál chodbou, ale koupelna je také prázdná..., jen v herně je několik starších dětí. „Ahoj... děti, neviděly jste tady malou holčičku? Má blondaté vlásky. Modré oči.“ Co měla ráno na sobě? Uvědomuju si, že nevím. „Jsou jí dva roky.“

Všechny děti kroutí hlavami.

„Paní, tady nemůžete být. Musím vás požádat, abyste

odešla, jinak zavolám policii,“ varuje mě dívka, která mě sleduje domem.

„Kde je ta druhá žena, která tady byla? Jmenuje se Fran.“ Provedla Mikaylu celou školkou a přihlásila ji. Ta mě pozná. A bude vědět, kde je Mikayla.

„Tady žádná Fran nepracuje. Jenom Rebecca a já.“

Žádná Fran. O čem to sakra mluví? Mám vizitku Fran, vychovatelky z téhle školky. A na webových stránkách je její fotografie. Vizitku jsem nechala v autě v kabelce, ale v žádném případě pro ni teď nepůjdu. Odmítám odejít bez Mikayly. „A kde je tedy ta druhá žena? Rebecca?“

Snaží se mě nasměrovat k předním dveřím. „Na hřišti se staršími dětmi. Paní, tady nemůžete být.“

Ani se nehnu a ona si na mých sto sedmdesát pět centimetrů netroufá. Třesoucí se rukou šmátrám po telefonu.

„Musíte okamžitě odejít,“ vyzývá mě.

„Volám manželovi.“ Jedno zazvonění a potom hlasová schránka. „Dovolali jste se Malcolmmu Jenningsovi. Zanechte zprávu.“

„Malcolme, hned mi zavolej. Vyzvedával jsi Mikaylu ze školky? Zavolej mi. Je to nutné.“ Ukončím hovor a obrátím se zpět k dívce. „Kde je Mikayla?“

„Tady není. Nikdo si ji nevyzvedával, protože tady nikdy nebyla. Jste si jistá, že jste ve správné školce?“

„Děláte si ze mě legraci?“ Můj zvýšený hlas ji přiměje o krok ustoupit. „Myslíte si, že matka zapomene, kde nechala svoje dítě?“ Místnost se točí, podlamují se mi kolena.

„Dobře, paní – uklidněte se. Zhluboka se nadechněte.“ Položí mi ruku na rameno, ale já ucuknu a zamířím zpět do kuchyně.

Tohle je nějaký krutý omyl. Musí tady být. Třeba ji Rebecca vzala s sebou na hřiště s ostatními dětmi. Možná odešla na zahradu, když nikdo nedával pozor. Vyhlédnu ven kuchyňským oknem, ale zahrada je prázdná.

Otevřou se přední dveře a vnitřek domu zaplní veselé hlásky. Spěchám za nimi. Starší děti a další žena, pravděpodobně Rebecca. Prohlížím si jejich tváře. Mikayla mezi nimi není.

„Kde je moje holčička?“ Blížím se k nim a celé tělo se mi nekontrolovatelně třese.

Rebecca vytřeští oči a stoupne si před děti, aby stála mezi mnou a jimi. Jako bych jim chtěla ublížit. Já přece nemohu být ta, kdo tady ztratil dítě. Snažím se zhluboka dýchat, ale dech se mi zadržává v krku. „Hledám svou dceru.“ Vší silou se nutím zůstat v klidu. Určitě se to vysvětlí. „Jmenuje se Mikayla. Jsou jí dva roky. Nechala jsem ji tady dnes ráno se ženou, která se jmenuje Fran.“

Rebecca se zamračí. „Je mi líto, paní, ale nikdo takový tady nepracuje.“

Srdce mi tluče tak rychle a silně, že bych přísahala, že mi vybuchne hrudník. Když kolem mě probíhají děti do kuchyně, chytanu se zárubní. „Musím znovu zavolat manželovi,“ rozhodnu se a svezu se po stěně na zem. Stisknu opětovné vytáčení. Zase hlasová schránka.

Proč to nebere? Několik hovorů v průběhu pár minut, musí mu být jasné, že jde o něco vážného. Otevřu vyhledávač, ale klepou se mi ruce. Nedokážu psát. „Prosím vás..., napsala byste tam střední škola Saint Bishop na Maple Street...?“ Podám telefon Rebecce. Musím mluvit s Malcolmem. On bude vědět, co dělat. Bude vědět, kde je Mikayla.

Rebecca zaváhá a podívá se na druhou ženu, ale pak si telefon zdráhavě vezme.

Chvilku nato mi ho vrátí. Slyším vyzvánění.

Ozve se rozjařený hlas recepční. „Škola Saint Bishop. Jak vám můžu –“

„Potřebuju mluvit s Malcolmem Jenningsem. Učí v desáté třídě. Je to naléhavé.“ Mám sucho v ústech a skoro

nedokážu formulovat slova. Ruce se mi třesou tak divoce, že musím silou svírat telefon, aby mi nevypadl.

„Malcolm... Jennings, jste říkala?“

„Ano!“

„On tady učí? V této škole?“ Další zmatený hlas.

„Ano! Prosím, pospěšte si. Musím s ním hned mluvit.“

„Ehm..., omlouvám se, paní, ale nevidím jeho jméno v seznamu pedagogů...“

„Nastoupil k vám teprve letos. Na začátku pololetí. Je nový.“

Rebecca a druhá žena stále mlčí. Dívají se, poslouchají. Soudí.

„Vydržte, prosím,“ požádá recepční.

„Prosím, pospěšte si,“ šeptám. Něco je špatně. Cítím to hluboko v kostech. Děje se něco hrozného.

Rebecca a ta dívka si šeptají v chodbě a pozorují mě.

No tak, Malcolm! Možná skončil hodinu dřív a vyzvedl Mikaylu. Musí vědět, kde je.

Zvedá se mi žaludek a polykám sliny, které se mi hromadí v ústech.

„Haló, paní, jste tam ještě?“ Školní recepční je zpět.

„Ano. Kde je Malcolm?“

„Právě jsem si ověřila, že tady nikdo takový neučí.“

„Říkala jsem vám, že je u vás nový. Právě nastoupil.“
Proč mě nikdo neposlouchá?

„Omlouvám se, paní. Máme záznam o tom, že u nás byl Malcolm Jennings na pohovoru..., ale to bylo loni. Nabídlí jsme mu místo, ale na začátku nového školního roku se neukázal.“

Telefon mi vypadne z ruky, nedokážu se nadechnout. Pohled se mi rozmlží, celé tělo se chvěje.

„Paní..., voláme policii.“

Nevím, kdo to řekl... Hlas zněl hodně z dálky. Ale policie. Ano. Potřebujeme policii.

6. ZÁŘÍ, 12:56

Ta ženská je nepochybně blázen.

„Vy si to nebudete psát?“

Obrátím se k policistovi, který přijel jako první. Zelenáč. Jeho uniforma voní novotou. Je hladce oholený a ještě neztratil dětsky nevinný vzhled. V jeho očích se stále dá najít optimismus policisty, který si myslí, že dokáže něco změnit. Jako bych se viděl v zrcadle... před patnácti lety. „Nepotřebuju to. Všechno je to tady,“ poklepu si na spánek.

Když bude třeba, papíry s poznámkami mu později zabavím. Prohlížím si místnosti ve školce, ale vypadá to tu přesně tak, jak jsem čekal. Řada postýlek pro miminka, na zemi matrace pro větší děti, vysoké židličky, spousty hraček... a slabý zápach hovínek.

„Zaměstnanci tvrdí, že ji nikdy předtím neviděli, ale ona trvá na tom, že tu nechala své dítě. Manželovi se nemůžeme dovolat.“ Ztiší hlas. „Paní Jenningsová zřejmě nevěděla, že její manžel nepracuje v místní škole, jak jí tvrdil.“

„Hm, informovali mě.“

A já na to na stanici namítl, že potřebují spíš pevnou svěrací kazajku, a ne detektiva z kriminálního oddělení. Pohřešované děti nejsou můj obor. Všichni to vědí. Je k vzteku, že si Mike vzal dovolenou a na mě vyšel případ, kterému bych se jinak zdaleka vyhnul.

„To není možné, děti se přece nemůžou jen tak vypařit,“ mudruje zelenáč.

Jestli zůstane ve službě dost dlouho, začne věřit naprostému opaku.

Zvýšené hlasy z chodby nás přimějí k tomu, abychom tam zamířili.

Nějaká žena podlézá pásku označující místo činu, kterou jsou přelepené dveře. „Rebecca... Jacqueline!“

„Paní..., sem nesmíte. Školka je zavřená.“ Náš zelenáč se staví ženě do cesty.

Všem rodičům okamžitě zavolali, aby si vyzvedli své děti, když tahle... Kelsey Jenningsová odmítla odejít bez své vymyšlené dcery.

Dívám se na paní Jenningsovou, která sedí na zemi na chodbě. Krizová terapeutka z oddělení Carla si sedá vedle ní. Paní Jenningsová je asi dost pohledná, pokud dokážu soudit podle tváře, kterou vidím pod šmouhami rozteklé řasenky a rozmazané rtěnky. Sportovní oblečení naznačuje, že byla právě cvičit. Což znamená, že pravděpodobně patří k vyšší střední třídě. Ženy v domácnosti z předměstí jsou jediný důvod, proč existují dopolední cvičební lekce.

Carla mi věnuje pohled. „Ahoj Paule,“ pozdraví a její výraz potvrdí moje podezření.

Jasně. Blázen.

Pokývnu jí na pozdrav.

„Tohle je moje školka,“ namítne žena, která právě vešla.

„Vy jste Alisha Bennetová?“ táže se náš zelenáč.

Nakouknu mu přes rameno do poznámek. Vypτάval se fakt svědomitě. Poznamenal si všechny klíčové hráče a časovou osu událostí. Dokonce si po straně připsal i vlastní hodnocení. Snad to pomůže, abychom tohle měli rychle z krku.

„Ano, a někdo mi musí vysvětlit, co se tady děje,“ do-

žaduje se Alisha Bennettová. Kancelářský kostýmek, deseticentimetrové podpatky, odbarvené blond vlasy, chirurgicky zvětšené rty. V očích se jí nejspíš rozsvítí znak dolaru pokaždé, když vidí dítě.

Přirozeně jsem doufal, že to bude menší, roztomilá starší dáma, která voní jako čokoládové sušenky. Chápete, prostě tak, že by neublížila ani mouše.

„Právě se tomu snažíme přijít na kloub,“ vysvětluje jí náš zelenáč.

„Volá mi spousta rozhořčených rodičů a vyhrožují, že přestanou posílat děti do mého zařízení,“ rozčiluje se paní Bennettová.

Ano, tohle by mohlo školce Paradise trochu pokazit kšefty.

„Snažíme se kolem toho nedělat příliš velký rozruch.“

Zelenáč musí mít zkušenosti ve styku se zákazníky. Jeho konejšivý tón paní Bennettovou viditelně zklidní.

„Paní Bennettová, moc se omlouvám!“ Mladá zaměstnankyně se zatváří zkroušeně. „Snažili jsme se vám nejprve dovolat.“

„Měla jsem celé dopoledne schůzky,“ odpoví paní Bennettová a zvedne ruku s nedodělanými nehty.

Patrně jsme jí překazili zkrášlovací den.

„To je ona?“ Majitelka školky kývne na Kelsey Jenningsovou, na kterou už zřejmě začala působit sedativa. Hlavu má svěšenou, blond vlasy jí padají do tváře a oči se jí zavřely.

Přítakám, a když paní Bennettová vykročí směrem ke Kelsey Jenningsové, zarazím ji. „Nebojte – nikam vám neuteče.“ Obrátím se na našeho holobrádka: „Dali jí něco?“

„Myslím, že ano. Mírná sedativa. Když jsem přijel, byla hrozně rozčilená. Musel jsem jí nasadit pouta, dokud se neuklidnila. Křičela a chtěla, aby jí dali její dceru... Děti i rodiče byli vystrašení.“